



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 136/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2004 doručená sťažnosť M. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „polícia“).

K porušeniu sťažovateľkinho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo podľa jej tvrdenia nasledovným, ňou opísaným spôsobom. Sťažovateľkina matka Ing. A. M. podala 26. februára 1999 Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Bratislava – Petržalka trestné oznámenie na sťažovateľkinho otca Ing. D. M. pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Trestného zákona, pretože si voči sťažovateľke a jej bratovi A. od septembra

neplnil súdom stanovenú vyživovaciu povinnosť a v čase podania podnetu dosiahol jeho dlh na výživnom 33 000 Sk. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava – Východ začalo 21. marca 2003, teda asi 1400 dní po podaní trestného oznámenia, uznesením č. ČVS: ORP-301/2000Bla stíhať Ing. D. M., B. pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Trestného zákona. Sťažovateľkina matka podala 13. januára 2004 ministrom vnútra Slovenskej republiky sťažnosť na prietahy vo vyšetrovaní uvedenej veci. Odpovedala jej na ňu polícia listom zo 14. februára 2004 sp. zn. Č. p.: KRP-56/K-St-04 Zn, ktorým jej bolo oznámené, že vo veci sú kompetentné orgány prokuratúry.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej práva a práva jej brata A. podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aby im priznal primerané finančné zadosťučinenie 300 000 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak opísaným konaním orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva alebo slobody. „O zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.“ (I. ÚS 66/98)

Polícia porušila podľa sťažovateľky jej právo podľa čl. 46 ods. 1 nesprávnym vybavením podania jej matky z 12. januára 2004, a nie samotným pomalým postupom pri

vybavovaní trestného oznámenia podaného sťažovateľkinou matkou na sťažovateľkinho otca. Polícia totiž konala len o tomto podaní jej matky, a nie v samotnom trestnom stíhaní jej otca.

Sťažovateľkou opísaným skutkovým stavom jej nebola odopretá možnosť domáhať sa ochrany svojich práv, čiže nebolo porušené jej právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo polícia listom č. k. KRB-56/K/st'.-04 Zn správne informovala sťažovateľku, že v jej prípade nie orgány Policajného zboru, ale orgány prokuratúry môžu a sú povinné poskytnúť jej ochranu pred porušením jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka a hlavne jej matka mali a stále majú možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred prípadným pomalým vybavovaním (nečinnosťou pri vybavovaní) trestného oznámenia sťažovateľkinej matky pred orgánmi prokuratúry, a to podľa § 17 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, § 158 ods. 3 a § 167 Trestného poriadku.

Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľku na odstránenie ďalších nedostatkov jej sťažnosti (napr. na predloženie splnomocnenia pre advokáta podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a neriešil ani otázku jej aktívne procesnej legitímácie v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004